

Arrest

nr. 119 885 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum type D, met het oog op gezinshereniging.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 27 januari 2012 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd. Op 13 juli 2012 werd hij opnieuw ingeschreven en op 26 juli 2012 weer in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 25 oktober 2012 verhuisde zijn echtgenote naar een ander adres.

Bij schrijven van 11 januari 2013 werd verzoeker uitgenodigd om alle nuttige documenten over te maken.

Bij schrijven van 13 februari 2013 werd het verblijf van verzoeker verlengd voor één jaar, namelijk tot 9 maart 2014.

Op 11 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst betwist verzoeker dat hij geen gezinsleven meer onderhoudt. Hij stelt dat hij en zijn echtgenote hebben besloten om een tijdje uit elkaar te leven en om elkaar de tijd te gunnen, na te denken over de toekomst. Hij stelt nog steeds regelmatig contact te onderhouden met zijn echtgenote en nog met haar samen te zijn, ook al wonen ze officieel niet samen. Verder stelt verzoeker dat verweerder ingevolge artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet verplicht is een socio-economisch onderzoek door te voeren en moet nagaan of er geen elementen zijn die in zijn voordeel kunnen spelen. Verzoeker herhaalt dat verweerder enkel is nagegaan of hij en zijn echtgenote nog samenleven, maar niet is nagegaan of zij nog een werkelijk huwelijksleven onderhouden. Het louter gegeven dat zijn echtgenote terug bij haar ouders woont, betekent volgens verzoeker niet dat ze geen omgang meer heeft met hem. Voorts stelt verzoeker dat de beslissing disproportioneel is waar gesteld wordt dat zijn gezinsband met België miniem is. Verzoeker stelt dat zijn centrum van economische, familiale en affectieve banden in België liggen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*”. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

Verzoeker betwist dat er geen sprake meer zou zijn van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier geen enkele indicatie blijkt dat er op heden nog sprake zou zijn van een daadwerkelijk huwelijks- of gezinsleven. Zoals verweerder motiveert in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers echtgenote terug bij haar ouders is ingetrokken en dat verzoeker alleen woont op het echtelijk adres. Dit wordt niet ontkend door verzoeker. Verzoeker poneert echter dat hij en zijn echtgenote hebben besloten om een tijdje uit elkaar te leven en om elkaar de tijd te

gunnen, na te denken over de toekomst. Hij stelt nog steeds regelmatig contact te onderhouden met zijn echtgenote en nog met haar samen te zijn, ook al wonen ze officieel niet samen. De Raad kan enkel maar vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot gratuite beweringen waarvoor hij niet het minste begin van bewijs aanbrengt, zoals bv. een geschreven verklaring van zijn echtgenote. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit stukken van verzoeker, blijkt de minste indicatie dat er nog sprake is van een daadwerkelijk huwelijksleven. Verzoeker weet de Raad niet te overtuigen en toont niet aan dat verweerder *in casu* onzorgvuldig tewerk is gegaan of een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

Waar verzoeker stelt dat er geen socio-economisch onderzoek is gebeurd, kunnen zijn beschouwingen niet worden aangenomen. Zo blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing:

“wat betreft artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

De aard en de hechtheid van de gezinsband kunnen geen bezwaar vormen voor het intrekken van het verblijfsrecht van betrokkene: het koppel woont niet meer samen; er zijn geen kinderen.

Betrokkene verblijft in België sedert begin 2011; dit weegt niet op tegen het feit dat hij reeds sedert oktober 2012 geen gezinscel meer vormt met de echtgenote. Bovendien is het ondenkbaar dat hij, door de relatief korte duur van zijn verblijf in België, geen banden meer heeft met zijn land van herkomst.

Betrokkene legt bewijzen voor dat hij interimwerk heeft verricht en daarna een contract voor halftijds werk heeft afgesloten. Dit weegt niet op tegen het feit dat hij na ruim anderhalf jaar geen gezinscel meer vormt met de echtgenote.”

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder in tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, geenszins nagelaten heeft om een socio-economisch onderzoek te verrichten.

Waar verzoeker stelt dat verweerder een disproportionele beslissing heeft genomen wanneer hij stelt dat de gezinsband met België miniem is en hij maar sinds 2011 in België verblijft en dus meer banden heeft met Marokko dan België, kan hij evenmin worden gevolgd. Vooreerst kan niet worden betwist dat de duur van zijn verblijf in België van relatief korte duur is in vergelijking met zijn verblijf daarvoor in Marokko. Tevens maakt verzoeker op geen enkel punt aannemelijk dat er nog sprake is van een werkelijk huwelijksleven. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit het administratief verslag opgesteld op 8 april 2012 door de lokale politie van Mechelen dat verzoeker op de vraag “heeft u nog familie in het buitenland?” antwoordde “ik heb familie in het buitenland, namelijk mijn moeder die in Marokko woont” en op de vraag “heeft betrokkene nog sociale of culturele banden met het land van herkomst” antwoordde “ja, natuurlijk”. Verweerder kon dan ook terecht stellen dat het ondenkbaar is dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en dat het gegeven dat hij sedert 2011 in België verblijft niet opweegt tegen het gegeven dat hij sedert oktober 2012 geen gezinscel meer vormt met zijn echtgenote. In de mate dat verzoeker aldus meent dat er *in casu* een disproportionele afweging werd gemaakt, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn individuele belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemeen belang dat de staatssecretaris nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de door hem aangehaalde bepalingen werden geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. Verzoeker verduidelijkt dat hij de Marokkaanse nationaliteit heeft, dat hij met zijn gezin een duurzame relatie heeft en dat deze relatie nog verder duurt, dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn ongeacht nu ze niet onder één dak samenwonen, dat hij met zijn partner een gezinscel vormt, dat verweerder geen enkele afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin en dat het nagenoeg onmogelijk is voor hem om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het begrip ‘familie- en gezinsleven’ zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van

een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij nog een daadwerkelijk huwelijksleven onderhoudt. Aldus slaagt verzoeker er niet in te overtuigen dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU